

Τάσος Κολοκοτρώνης 1948

ΛΑΪΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Νέα Μαγνησίας (Ιωνία)

Θεσσαλονίκης

Και

Της ξενιτιάς (Αυστραλίας)

Τάσος Κολοκοτρώνης 2008

Μελβούρνη 2009

Προλεγόμενα

Καθώς πέρασαν τα χρόνια στη ξενιτιά δεν έπαψα να θυμάμαι και να σκέπτομαι το ωραίο χωριό μου, τους γονείς, συγγενείς, φίλους, συγχωριανούς και τα ωραία ξένοιαστα παιδικά μου χρόνια μεγαλώνοντας μ' αυτούς τους ανθρώπους σε ένα περιβάλλον κοντά στο καφενείο του πατέρα μου

Ένωσα την ανάγκη, όσο μου επιτρέπει η ικανότητα να γράφω ποιήματα με το δικό μου τρόπο, να βάλω τις αναμνήσεις και τις σκέψεις μου σε στοίχους για να είναι λίγο πιο διασκεδαστικά για τον αναγνώστη

Τα ποιήματα δεν είναι απαραίτητο να τα αρέσουν όλοι αλλά το κάθε ένα από αυτά έχει και ένα μήνυμα και σημασία τοπικού χαρακτήρα που ίσως τα καταλάβουν καλύτερα αυτοί που γνωρίζουν πρόσωπα και μέρη της περιοχής

Τα ποιήματα αυτά είναι αφιερωμένα κυρίως για τους κατοίκους της Νέας μαγνησία και στα παιδιά τους που ήρθαν από το Χαμηντιέ της αρχαίας Μαγνησία της Ιονίας και εγκαταστάθηκαν εκεί το 1922 μετά από τη Μικρασιατική καταστροφή

Σίγουρα από τους χιλιάδες που εγκαταστάθηκαν εκεί να ζουν μόνο αυτά τα άτομα που ήρθαν σαν μωρά ή μικρά παιδάκια που δεν θα θυμούνται το δράμα της προσφυγιάς, αλλά από τα ποιήματα θα μπορέσουν να μάθουν για τους γονείς και παππούδες τους λίγα πράγματα όπως έμαθα κι εγώ

*Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη 2009*

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

(Αναθυμητικό σεργιάνι)

Θεσσαλονίκη μου γλυκιά ωραία μου κοκόνα
για μένα θάσαι πάντοτε βασίλισσας κορόνα
Σα νύφη καθρεπτίζεσαι μέσ' το Θερμαϊκό σου
και όλοι τους ζηλεύουνε το τόπο το δικό σου

Εσύ που φιλοξένησες τριάντα τρεις αιώνες
τον Κάσσανδρο που σ' έκτισε λαούς και ηγεμόνες
Εσύ που φιλοξένησες παππούδες και γονείς
χιλιάδες άλλους πρόσφυγε που πάντα τους πονείς

Η Σαλονίκη έγινε γι αυτούς πατρίδα νέα
γονείς εκεί απέκτησα το είκοσι εννέα
Σκληρό αγώνα έκαναν εις τη θετή πατρίδα
μαζί κι εγώ τα έζησα τα άκουσα τα είδα

Εκεί όταν μεγάλα στο νου μου όλα μπαίναν
ποτέ δεν το φαντάστηκα πως κάποτε θα βγαίναν
Να πω όλη τη θύμηση γραπτώς να τα μιλήσω
τη σκουριασμένη μνήμη μου λίγο να τη γυαλίσω

Η Σαλονίκη ήτανε η μάνα για φτωχούς
φιλοξενούσε με στοργή αστούς και χωρικούς
Εις το Βαρδάρη σύχναζαν πολλοί επαρχιώτες
ήταν μεγαλοπάζαρο του αλις-βερίς οι πόρτες

Μπακάλικα, το μπιτ παζάρ, χάνια και πανδοχεία
ταβέρνες, μικροπωλητές, δεκάδες καφενεία
Σε μερικά μικρά στενά και δύσφημα πορνεία

Παντού κυκλοφορούσαν άνθρωποι, ζώα, κάρτα
της Εγνατίας η αγορά έφτανε στην Καμάρα

Οι παραλήδες και φτωχοί πριν πουθενά να πάνε
τον (Καθ' Εκάστη) τους πατσά καθόντουσαν να φάνε
Στο σινεμά το Αλκαζάρ παίζανε έργα τουρκικά
στο Αττικό και Πάνθεον τα καουμποϊστικά
Στ' Ολύμπιο, Πατε, Παλλάς, Τιτάνια και Ηλύσια
ήταν για τους ρομαντικούς πούχαν λεφτά περίσσια

Αυτοί που ήθελαν να δουν σεξ, γύμνια και τα δύο
πηγαίνανε και μπαίνανε στο σινεμά το Ίλιον
Εις την οδό των Γενητσών αράδα οι τεχνητές
τα μαγαζιά τους πρόχειρα όλα με λαμαρίνες

Καροποιεία, σάγματα, ξυλείες, σαμαρτζήδες
οι σιδεράδες, μαραγκοί και οι τενεκετζήδες
Στους δρόμους πάντα έβλεπες τους μικροπωλητάδες
δεν έλειπε να συναντάς και αρκετούς παπάδες

Άλλοι οι παπάδες οι καλοί κι άλλοι οι παπατζήδες
αυτοί τον κόσμο κλέβανε ήταν και γιαλαντζήδες (ψεύτες)
Προς την Ερμού αν πήγαινες έτσι καμιά φορά
Καπάνι και εμπορικά ήταν μεγάλη αγορά

Τα τραμ πούταν στη Τσιμισκή μα και στην Εγνατία
συγκοινωνία άψογη μέσα στη πολιτεία
Στην Τσιμισκή και πιο εκεί προς την Αγία Σοφία
όλος ο κόσμος θαύμαζε την μόδα της μαγειείας

Αν ήθελες τη θάλασσα λίγο να απολαύσεις
Στη παραλία πήγαινε σε καφενέ να κάτσεις
Ένα καφέ ή παγωτό μια πάστα ή ουζάκι
Καθόσουν κι απολάμβανες με λίγο μεζεδάκι

Στη προκουμαία έβλεπες καΐκια αραγμένα
άλλα στεκόταν αδειανά και άλλα φορτωμένα
Υπήρχαν κι οι βαρκάρηδες εκεί κοντά στις σκάλες
που παίρναν τους πελάτες τους να πάνε για βαρκάδες

Όταν βαρκάδα πήγαινα μέσ' τον Θερμαϊκό
από τη βάρκα θαύμαζα τον Πύργο το Λευκό
Τώρα που ζω στη ξενιτιά συχνά αυτά θυμάμαι

τα βλέπω μέσ' τα όνειρα τα βράδια που κοιμάμαι

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

Η μητέρα μου

Η μαμά μου η αυστηρή με το άγριό της βλέμμα
όταν ματιά μου έριχνε μου πάγωνε το αίμα.

Δουλειές να κάνω μ' έβαζε στο σπίτι στο χωράφι
μα κατά βάθος η φτωχιά είχε καρδιά χρυσάφι

Ήθελε νάμαι τίμιος ψέματα να μη λεω
κάτι που δεν μου άνηκε ποτέ να μη το παίρνω.

Να σέβομαι τους φίλους μου κι όλους να αγαπάω
τις Κυριακές και τις γιορτές στην εκκλησιά να πάω.

Τα πράγματά μου ήθελε στην θέση να τα βάζω
και του σχολειού το μάθημα να γράφω να διαβάζω.

Νόμιζα που με ζόριζε πούχε τέτοια μανία
και τη ζωή μου έκανε μία σκέτη τυραννία.

Καθόλου δεν μου άρεσε να παίρνω διαταγές
τις θεωρούσα άδικες, κι αυτές τις συμβουλές.

Όταν κάτι δεν έκανα που ήθελε αυτή
θύμωνε και με μάλωνε μούστριβε και τ' αυτί.

Για δεσ ρε συ που πέτυχα στραβόζυλη μητέρα .
Έλεγα από μέσα μου!..ο δόλιος κάθε μέρα.

Κάποτε ήρθε ο καιρός να φύγω μακριά της
από τα μάτια έτρεχαν νερό τα δάκρυα της.

Μέσα στη ζούγκλα της ζωής βρέθηκα τότε μόνος

βαριά ήταν η ξενιτιά βαρύς ήταν κι ο πόνος.

Εργάστηκα πολύ σκληρά σαν τίμιος πολίτης
τα λόγια της θυμόμουνα δεν έγινα αλήτης.

Τι ευτυχία, σκέφθηκα, πούχα τέτοια μητέρα
που μούδοσε εφόδια και είδα άσπρη μέρα.
Ευχαριστώ μανούλα μου που ήσουν αυστηρή
τις συμβουλές σου τις κρατώ όπως την διαταγή

Τάσος Κολοκοτρώνης 9-5-2004 Μελβούρνη

Αναμνήσεις από το χωριό μου

Βόρεια της Σαλονίκης και στην εύφορη πεδιάδα
υπάρχουνε τρία χωριά σπουδαία στην Ελλάδα.

Μεταξύ αρχαίας Σίνδου Διαβατά και Μαγνησία
κάποτε έρεε ποταμός, με μεγάλη σημασία.

Τα παλιά εκείνα χρόνια τον λέγανε Εχέδωρο
είχε νερό κρυστάλλινο κ' υπέδαφος χρυσόφορο.

Τα νεώτερα τα χρόνια τον λενε Γαλλικό
δεν υπάρχει πια νερό και το χρυσό του υλικό
και τα νερά δεν φτάνουν μέχρι τον Θερμαϊκό.

Δεν υπάρχουν χήνες, πάπιες και λιμνάζοντα νερά
βούρλα καλαμιές και χόρτα είναι όλα πια ξερά.

Πριν τον πόλεμο θυμάμαι το νερό του Γαλλικού
κινούσε το νερόμυλο και καμάρι του χωριού

Το μικρό αυτό ποτάμι διέσχιζε το Διαβατά
κι' όλοι απολαμβάνανε του νερού τα αγαθά .

Οι εκβολές του φτάνανε μέχρι και στην Κασκάρκα
που εύκολα θα πήγαινες εκεί με μία βάρκα .

Τριακόσια τσάρκια βγάζαν νερό απ' τα πηγάδια
να ποτίζουν τους μπαξέδες την ημέρα και τα βράδια

Παρήγαγαν οι χωριανοί λαχταριστά μαξούλια
και φρούτα όλων των ειδών πεπόνια και καρπούζια .

Ευθύς μετά τον πόλεμο τρέξαν οι εργολάβοι

αδειάσανε τον Γαλλικό (κι' ήτανε ,όποιος πρώτος προλάβει).

Τον κάναν σκουπιδότοπο με μπάζα τον γεμίσαν
κλέψαν την άμμο κι έχτισαν και κανέναν δεν ρωτήσαν .

Γέμισαν εργοστάσια και πολυκατοικίες
μες' τους μπαξέδες, στα χωριά και μες στις πολιτείες

Δεν υπάρχει πλέον πια νερό από πηγές κι' αρίδες,
μπαξέδες και μαγγανοπήγαδα . Μόν' έμειναν στις μνήμες .

Τάσος Κολοκοτρώνης – Μελβούρνη- Αυστραλία
Για τους χωριανούς μου στη
N. Μαγνησία, Διαβατά & Γαλλικό

*

Αυτό το ποίημα μου εδώ που μόλις το αρχίζω
με σεβασμό κι' αγάπη στους χωριανούς χαρίζω.

Καθώς τα χρόνια πέρασαν και τώρα πια γερνάω
τους χωριανούς που γνώρισα ακόμα δεν ξεχνάω
δίχως καμιά εξαίρεση όλους τους αγαπάω.

Αυτούς στα Προυσαλήδικα ντόπιους και Μπαλτζανούς
τους Γαλλικιώτες όλους και Ντουντουλαριανούς.

Με τη ψυχή μου αγάπησα τους Χαμιντιελίδες
που πάντα διασκεδάζανε και ήταν μερακλήδες.

Όλοι μας συγγενεύουμε με γάμους και με κουμπαριά
ας ζούμε όλοι αγαπημένοι στα ωραία μας χωριά .

Τάσος Κολοκοτρώνης – Μελβούρνη - Αυστραλία

Λίγες αναμνήσεις απ' το χωριό

Στο ωραίο μου χωριό τη Νέα Μαγνησία
οι κάτοικοι της ήρθανε απ' τη Μικρά Ασία.

Τα πρώτα χρόνια ήτανε γ' αυτούς απελπισία
αρρώστειναν και πέθαιναν από ελονοσία.

Τα δυο μικρά αδέρφια μου ,Γεωργία και τον Βάσο
απ' το λοιμό των κουνουπιών έμελλε να τους χάσω.

Ξεβάλτωναν ξεχέρσωναν να κάνουνε χωράφια
να φτιάξουνε νοικοκυριά με ζήλο και μεράκια..

Οι δρόμοι μέσα στο χωριό και έξω στα χωράφια
το καλοκαίρι σκόνη και το χειμώνα λάσπη χάλια

Βρύση, φώτα, δεν έβλεπες κανένα σπίτι νάχει
τα ρούχα έξω τάπλεναν και μάνιο μέσ' τη σκάφη

Για την ανάγκη τρέχανε είχαν δεν είχαν κέφια
έξω κάπου εις την αυλή σε πρόχειρα κενέφια .

Για τους μικρούς και γέροντες θυμάμαι ακόμα εγώ
στα σπίτια όλοι είχαμε, πήλινο ή τσίγκινο γκιο-γκιό.

Κάθε χειμώνα είχαμε όλοι μας το συνάχι
τη μύξα μας σκουπίζαμε στο πέτο στο μανίκι, κι' όπου λάχει.

Τα βράδια αρκετά παιδιά μετά απ' το σχολειό
και στο μπαζέ που δούλευαν παίζανε το κρυφτό .

Με τέχνη τα κουρσούμια να παίζουμε τους είδα
τον Νίκο Χατζημάρκο και Αποστόλη Ρήγα.

Τσελίκια και τσομάκια μπάλα και αετούς
μπίκο, κουτσό παίζαμε εκείνους του καιρούς.

Δεν παίζουν τώρα τα παιδιά δεν έχουν ευκαιρίες
οι άδειοι χώροι γέμισαν με πολυκατοικίες.

Τάσος Κολοκοτρώνης-Μελβούρνη

ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΑΣ

Στο καφενείο του μπαμπά στη Νέα Μαγνησία
Ολ' οι πελάτες ήτανε απ' τη Μικρά Ασία
Τα πρωινά ερχόντουσαν για ένα καφεδάκι
Τα βράδια για ξεκούραση κουβέντα με ουζάκι
Εκεί μεγάλωσα κι εγώ μ' αυτούς στο καφενείο
Τους έζησα τους γνώρισα μ' όλο το μεγαλείο

Θα γράψω λίγα ποιήματα για να τους εξυμνήσω
Γι αυτούς που τους ξεχάσανε κάτι να τους θυμίσω

Οι άντρες τότε γλένταγαν σ' όλα τα καφενεία
Και μερικοί προτίμαγαν και τα παντοπωλεία
Αυτοί που πίναμε πολύ και γλένταγαν με κέφι
Καμιά φορά τους άρεσε ν' ακούνε και το ντέφι

Τις Κυριακές τ' απόγευμα ιδίως καλοκαίρια
Σαντούρι ούτι και βιολί τους έφερνε στα κέφια

Οι πιο γλεντζέδες και γνωστοί δίχως αμφιβολία
Θα πρέπει να μνημονευτούν να μούνε στα βιβλία
Αυτοί άφησαν εποχή ήξεραν να γλεντάνε
Ποτό τραγούδι και χορό ήξεραν και να σπάνε

Θα αναφέρω μερικούς που τώρα τους θυμάμαι
Νίκο Σαρρή και Στράτη, Γιάννη Λεόντογλου
Με τον Χουριέτ Μανόλη Ντιμίτ Ντιλσίζογλου
Δεν έλειπε να ξέρετε ποτέ ο Νταουλτζόγλου
Συχνά μ' αυτούς τα έπινε κι ο Σπύρος ο Πανάογλου
Που για παρέα έφερνε τον Καπετάν Μπερμπέρογλου

Και ποίος δεν αγαπούσε τον Κωστή τον Αμέρκαλη
Ξανθός κοκκινομάλλης ο μόνος μες το Αραπλή

Με το μπαμπά μου ήσαν φίλοι πολύ καλοί
Μαζί μεταναστεύσανε εις την Αμερική

Να μη ξεχάσω τον Λαζάρ τον Γεώργο τον Τοκίτση
Όλους αυτούς του Κράληδες και τον Ψηλό Αντίτση
Έναν που ίσως έπρεπε να αναφέρω ήδη
Τον Κώστα που ακόμα ζει τον Εμμανουηλίδη
Τώρα ο γεροντότερος και του χωριού στολίδι
Τον Γεώργο τον Ευθύμογλου τον λέγανε και Ούφη
Αυτός και άλλοι πίνανε το ούζο μονορούφι

Ο γέρος ο Λεόντογλου ο Κεχαγιά Κοκότσης
ο Καγιαλής ο Γιαννακός Τάραλης και Ντουρμούσης
Κίντση, Σεϊτάν Γιαννακός πλην όμως του Χαϊντάρη
Όλοι αυτοί φορούσανε σαρίκι και σαλβάρι

Από τα προυσσαλήδικα ερχόταν ο Τσακμάκης
Τις Κυριακές δεν έλλειπε ο γέρος ο Ταπτάπης
Για τάβλι και συζήτηση βλέπαμε τον Μαρκόπουλο
καλό παιχνίδι έκανε με Κώστα Παπαδόπουλο

Ο Ταξιντάρης είχε το (ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)
Μπακάλικο ωραίο και το εμπορικό
Ρολόι μ' αλυσίδα και δόντι από χρυσό
Ήταν ψηλός κι ωραίος αυτός ο Αναστάς
Στο καφενέ του πήγαινε συχνά ο Ντασκαφάς
Γκαρσόνι τότε ήτανε ο νεαρός Τοσπάς
Γελαστός καλοσυνάτος όπως ο γέρος του μπαμπάς

Εκεί επίσης έβλεπες τον Τάραλη τον Ρήγα
Τον Τζ'ιτζο με τον Μπατζελή και τον Πασά τον ΓΗΓΑ
Τις Κυριακές συνάνταγες Κόντογλου και Ταντήρη
Γκινίκη και Απόλ Αντώνιο Χουρσόγλου και Τσακίρη
Που παρεούλα τράβαγα ήσυχα το ποτήρι

Και ο Αβραάμ Τρελόπουλος κλητήρας στη Κοινότητα
Φιλότιμος και χουβαρδάς γνωστός στη νευρικότητα
Ο μόνος που του άρεσε σκέτο καφέ να πίνει
Κ' οι καφετζήδες τούλεγαν μισή τιμή να δίνει

Ο Χατζημάρκος πήγαινε εκεί στου Ταξιντάρη
Του άρεσε το πείραγμα καζούρα να τους βάζει

Αυτοί που γλέντησαν πολύ κι αυτοί που έχουν χάσει
Όλοι τους αναπαύονται στον Άγιο Θανάση

Μακάρι να μπορούσαν να έρθουν να μας δούνε
Θα ζηλεύανε όλοι τους αν βλέπανε πως ζούμε

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη 2003

Ο Μπαμπάς μου ο καφετζής (1944)

Μια Κυριακή απόγευμα μου λέει ο μπαμπάς
«Πάρε τα δυο καλάθια και τρέχα στο μπαζέ να πας»

«Να φέρεις λίγες πιπεριές, ντομάτες κι αγγουράκια απ' του μπάρμπα
Ραχμάνη
να μη αργήσεις πρόσεχε και νάρθεις μάνι-μάνι

Πήρα τα δυο καλάθια μας να φέρω όλ' αυτά, και τ' αγγουράκια
πηγαίνοντας συνάντησα κάμποσα φιλαράκια.

Για που το βάλατε ρε σεις? Ρωτάω έναν φίλο
«Πάμε να κολυπήσουμε εκεί κοντά στον μύλο».

Τους ζήλεψα που πήγαιναν να κολυπήσουν όλοι
πηγαίνω αμέσως στον μπαζέ βρίσκω τον μπάρμπα Γεώργη.

Άφησα την παραγγελιά ,του λεω,,, «θα γυρίσω»
ως που να τάχεις έτοιμα θα πα να κολυπήσω.

«Να μη αργήσεις μπρε πιδίμ γιατί είναι Κυριακή
Ου μπαμπάς θα πιριμέν κι πρεπ' νάσ' κει ».

Δεν Άκουσα την συμβουλή του Γεώργου του Ραχμάνη
γυρίζοντας αντίκρισα ο γίγαντας να φθάνει.

Αμάν θεέ μου ,σκέφθηκαθάχω μεγάλη μπόρα
σαν σίφουνας πλησίαζε έτρεχε με μια φόρα .

«Βρε πεζεβένκη κερατά πού ήσουν τόση ώρα?
άστα καλάθια κατάγει και θα σου δείξω τώρα ».

Με άρπαξε με σήκωσε με ρίχνει στο ποτάμι

με βγάζει σαν τον ποντικό κι ασήκωτο με κάμει.

Όλο το δράμα έληξε μπροστά στο καφενείο
Μου έδωσε ένα μάθημα σαν νάμουν στο σχολείο .

Σ' ευχαριστώ πατέρα μου που ήσουν αυστηρός
μ' έκανες νάμαι τίμιος, πειθαρχικός, και όχι πονηρός.

Τάσος Κολοκοτρώνης 2002

Ο καλός μου γείτονας

Στο χωριό μας σας στο λεω, με κουβέντα σοβαρή
είχα γείτονα σπουδαίο τον Γεώργιο Σαρρή .

Ήταν γεωργός, μπακάλης κτηνοτρόφος, κηπουρός,
πρόεδρος καλός ηγέτης και σπουδαίος έμπορός .

Πρώτος νοικοκύρης ήταν μες' την Νέα Μαγνησία
σεβασμό απ' όλους είχε και του δίναν σημασία.

Ωραία οικογένεια είχε με την Αλκμήνη
απέκτησαν τρία παιδιά κι' ήταν ευτυχισμένοι .

Κυριάκος και ο Λάζαρος με πρώτο τον Βαγγέλη
που όλα τα σπουδάσανε ό, τι ο καθ' εις τους θέλει.

Ο Βαγγέλης νομικός κι' ο Λάζος φαρμακοποιός
και ο μικρός Κυριάκος ένας καλός γιατρός

Όλοι τους διαπρέψαν με τις λαμπρές καριέρες
κι' ακόμα συνεχίζουνε και τούτες τις ημέρες .

Σαν πατριώτης εύχομαι από την Αυστραλία
να είναι όλοι τους καλά νάχουν καλή υγεία.

Τάσος Κολοκοτρώνης- Μελβούρνη-Αυστραλία

Η μικρή Ελλάδα

Μικρή σε έδαφος Ελλάδα μικρή σε πληθυσμό
μεγάλη σε σοφία και σε πολιτισμό.

Μεγάλη εσύ στις τέχνες, σ' όλες τις επιστήμες
μείναν γραμμένα στα χαρτιά μένουνε και στις μνήμες.

Μεγάλη στον αθλητισμό σε σένα όλοι τρέχουν
την φλόγα σου να δανειστούν γιατί αυτοί δεν έχουν.

Μεγάλη ζήλια έχουνε και λίγοι σε μισούνε
γιατ' είσαι συ ανώτερη γι' αυτό δεν σ' αγαπούνε.

Ξένοι φιλόσοφοι το λένε, και είναι όντως πιστευτοί
Πως τίποτα δεν κινείται πάνω σ' αυτήν την όμορφή μας γη
που να μην έχουν όλα Ελληνική καταγωγή.

Nothing moves in the world which is not Greek in its origin.

*Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη*

Η Λάμπα πετρελαίου

Οι πρόσφυγες δεν είχαν φώτα κι' ηλεκτρισμό
είχανε λάμπες πετρελαίου για το δικό τους φωτισμό.

Αγόραζαν πετρέλαιο, με βερσεσέ τα πάντα
το σπίτι να φωτίσουνε με τη μικρή τη λάμπα.

Πριν σκοτεινιάσει βγάζανε πρώτα το λαμπογυάλι
και το καθάριζαν καλά το βάζαν πάνω πάλι.

Το καμένο το φιτίλι το καθάριζαν καλά
για να φέγγει πιο πολύ και λιγάκι καθαρά.

Αυτή τη λάμπα είχανε και τα παιδιά τη βάζαν
πάνω στο στρόγγυλο σοφρά γράφανε και διάβαζαν .

Χρόνια και χρόνια ζούσαμε με λάμπα και κερί
σαν τη χελώνα έφτασε στη χώρα η ΔΕΗ.

Έβαζε στύλους, σύρματα, κι' εγκαταστάσεις πρώτα
να δουν οι επαρχίες μας και τα χωριά μας φώτα.

Φώτισαν την Ελλάδα μας χωριά μικρά και στάνες
τώρα και οι τσομπάνηδες ζουν σαν τους μεγιστάνες .

Τάσος Κολοκοτρώνης-Μελβούρνη Αυστραλία

Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΑΧΝΗ

Ήταν το σαράντα τρία μία μέρα του Ιούνη
Στο μπαξέ του Χατζημάρκου κάτι έμελλε να γίνει

Για συγκομιδή πατάτας ξεκινήσαμε πρωί
Στο Ανά Τσαγίρ να πάμε με τη σούστα και Ντορή

Με το Νίκο τον κουτσό και το Γιάννη το Μουρμούρη
τον Ανδρέα τον Γκαγκάκη είχαμ' όλοι καλαμπούρι

Αυτοί έβγαζαν πατάτες τις μαζέυαν τα παιδιά
Μέσα στα σακιά τις βάζαν κι ήταν δύσκολη δουλειά

Όπως μάζεψα πατάτες και καθόμουνα στο χώμα
Με τσιμπάει μαύρη αράχνη και με ρίχνει ευθείς σε κόμα

Ζέψαν το Ντορή στο κάρο και τροχάδι στο χωριό
Και μ' αφήνουνε στο σπίτι πούχαμε εκεί γιατρό

Ήτανε ο θείος Γεώργος που δεν είχε γιατρικά
Από του Σαρρή γιατρό φωνάζουν που ήτανε κατοχικά

Έμενε απέναντι μας και μας ήξερα καλά
Μ' έδωσε χάπια, ενέσεις κι όλα πήγαν ομαλά

Έμεινε όλο το βράδυ δίπλα στο προσκέφαλο μου
Σα να ήμουνα παιδί του φρόντισε για το καλό μου

Την επόμενη ημέρα σταματάει φορτηγό
Λει στο μπαμπά κι εμένα λει και στον οδηγό

Να μας πάει κατ' ευθεία μέσ' το Θεαγένειο
Θεραπεία να μου δώσουν να με κάνουν σιδερένιο

Τα φαρμάκια της αράχνης που με κάνανε να πονώ
Στη ζωή μου τον θυμάμαι το γιατρό τον Γερμανό

Έκατσ' ο εχθρός κοντά μου μέχρι νάρθει το πρωί
Σαν πιστός του Ιπποκράτη να μου σώσει τη ζωή

Σ' ευχαριστώ άγνωστε Γερμανέ γιατρέ

Τάσος Κολοκοτρώνης 2002
Μελβούρνη

Η εκτέλεση του Άρη

Η ωραία Πολυξένη ερωτεύθηκε να πάρει
ένα νέο παλικάρι που τον ονομάζαν Άρη.

Έτυχε να είναι τότε του πολέμου εποχή
και οι Γερμανοί μας είχαν όλους μας σε κατοχή.

Ο Άρης τότε ς φόρεσε γερμανική στολή
μαζί τους συνεργάστηκε, όπως κάνανε πολλοί .

Όταν φεύγαν οι εχθροί μας χάνει και τα δυο του μάτια
από σφαίρες του ΕΛΑΣ που τα κάνανε κομμάτια .

Σε θάνατο τον δίκασαν πάνω απ' ένα κάρο
μέσ' του σχολειού μας την αυλή να δει εκεί το χάρο

Τρεις Ρώσοι κατσαπλιάδες τον τράβηξαν πιο πέρα
και στο κορμί του φύτεψαν όλοι από μια σφαίρα .

Και τούτη την εκτέλεση την είδα και θυμάμαι
κάπου κάπου στα όνειρα τα βλέπω σαν κοιμάμαι .

Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη

Ο Πασβάντης

Ο συνάδελφος Πασβάντης στο στρατόνα της Φλωρίνης ήτανε ερωτευμένος με τα κάλλη της Ειρήνης.

Ένα βράδυ του χειμώνα πήγε να τη συναντήσει σφύριξε το σύνθημά τους για να πάει να την μιλήσει.

Σήμα τούκανε να έρθει απ' την πίσω τη μεριά να τα πουν να χαϊδευτούνε ν' ανταλλάξουνε φιλιά .

Πήγε και πηδά το φράκτη και βαδίζει στα τυφλά πέφτει άθελα στο βόθρο και βουτιέται στα σκατά.

«Φύγε γρήγορα» του λέει «μη μας πάρουνε χαμπάρι θα με σπάσουνε στο ξύλο και ο διάολος θα με πάρει».

Τρέχει πίσω στον στρατόνα να πλυθεί και να αλλάξει τον παίρνουνε χαμπάρι και τον βάζουν στο αμάξι.

Τον πηγαίνουν στο ποτάμι κ' είχε κρύο φοβερό και του λεν να κάνει μπάνιο και με μπόλικο νερό .

Τη στολή του παρατάει να την πάρει ό ποταμός Βγήκε κάγκελο και ήταν σα κουφέτο καθαρός τον εφέραν στη μονάδα κι' έγινε εκεί χαμός .

Με το πάθημα αυτό ο συνάδελφος Πασβάντης έμαθε το μάθημα του να μη είναι πια μπερμπάντης

Συνέβη τον Δεκέμβριο του 1949
Τάσος Κολοκοτρώνης

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Πριν λίγα χρόνια έπαθε φίλος από την Σπάρτη
κρίση που όλα έδειχναν πως είχε τον προστάτη.
Με δίχως καθυστέρηση τρέχει στον ντόκτορ Τζώνη.
Well come my dear friend mister Χατζηκατσώνη.

Σ' ένα κρεβάτι πούχε κει αμέσως τον ξαπλώνει
βγάζει το παντελόνι του τα πόδια του διπλώνει
και το μακρύ του δάκτυλο στο πισινό του χώνει.

Ντροπή και πόνο ένοιωσε ταπείνωση μεγάλη
χειρονομία σαν και αυτή δεν θέλει νάχει άλλη

Τάσος Κολοκοτρώνης

Η ΜΠΟΜΠΟΤΑ (1941)

Οι στρατιές των γερμανών τη παλιά την εποχή
Κατακτήσαν την Ελλάδα και την κάναν κατοχή
Η χρονιά της κατοχής πούταν το σαράντα ένα
Τον κόσμο όλο έπληξε δεν άφησε κανένα

Κρύο φτώχεια και ανέχεια θάνατοι από τη πείνα
Ψείρα ψώρα κι άλλα ήταν καθημερινή ρουτίνα
Το ψωμί και τη μπομπότα τάδιναν με το δελτίο
Έδωσαν και στους γονείς μου ένα καφετί βιβλίο

Πρωί πρωί με στέλνανε στο φούρνο του Βασίλη
Να πιάσω γρήγορα σειρά που έφτανε το μίλι
Τρεις ώρες περιμέναμε εκεί μπροστά στη πόρτα
Να πάρουμε την άνοστη και άψητη μπομπότα

Όταν η ώρα έφτανε αυτά να ξεφουρνίσει
 Ο κυρ Γουγούλας φώναζε. «Άντε παιδιά μυρίζει».
 Με μια λαχτάρα άρπαζαν αυτές τις λίγες φέτες
 Και τρέχανε στα σπίτια του να φάνε τις μπομποτές

Αυτό το είδος του ψωμιού τώρα είναι αξίας
 Το τρωνε μ' όρεξη και λεν..»Είναι πολυτελείας»
 Ο κυρ Βασίλης στα 95 υγιής και ακόμα ζει
 και ο φούρνος στο χωριό μου με άλλους λειτουργεί

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003 Μεμβούρνη
Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Δύο αμπέλια είχαμε στο χωριό μας σαν στολίδι
 Του Κώστα Παπαδόπουλου και Θεωρή Κουρτίδη

Το εν' αμπέλι για κρασί και τ' άλλο για τραπέζι
 Όποιος τα έβλεπα αυτά ήταν να τα ζηλεύει

Ο Θεωρή παρήγαγε ποιότητας σταφύλια
 τη γλύκα και τη νοστιμιά την ένιωθες στα χείλια

δυο κάσες και μια ζυγαριά πάνω στο γάιδαρο του
 πουλούσε τα σταφύλια του μέσα εις το χωριό του

φορούσε ένα ψάθινο καπέλο μ' αμπαλί
 σταφύλια διαφήμιζε με δυνατή φωνή

τα βράδια για ξεκούραση ερχόταν για ουζάκι
 και ο μπαμπάς μου έφερνε ωραίο μεζεδάκι

πολλές φορές που τύχαινε να πλήρωνε εμένα
 όλα τα χάρτινα λεφτά ήταν σιδερωμένα

φορούσε και ρεμπούμλικο τις Κυριακές γραβάτα
 τίμιος και ευγενικός σε όλους ήταν πάντα

εφημερίδες διάβαζε Φως, Βορρά, Μακεδονία
 στους χωριανούς εξήγαγε κι άκουαν μ' αγωνία

τα δύο παιδιά του ο Θεωρή κατάφερε να κάνει
 τον Βασιλάκη λογιστή καθηγητή τον Γιάννη

στο τρίτο το Γυμνάσιο ήταν καθηγητής
 ήταν δικός μου δάσκαλο τότε επί κατοχής

Τάσος Κολοκοτρώνης 200 Μελβούρνη

Ο ΚΟΥΜΙΤΑΣ

Ο Ευθύμογλου Ντιμίτης ο (φιλόσοφος) Κουμίτας
πασίγνωστος και συμπαθής σ' όλους τους συμπολίτες.

Με τα πλήθη των προσφύγων από την Μικρά Ασία
κτίσανε το σπιτικό τους εις την Νέα Μαγνησία.

Με τα δύο τα παιδιά του Τζώρτζη και την Βασιλεία
αρχίσανε νέα ζωή στην πατρίδα. την καινούρια.

Ερχότανε στο καφενέ για ούζο και καφέ
κι όλοι με σέβας λέγανε!.....χος γκιαλτίν Ντιμίτ εφέ.

Φορούσε το σαρίκι του το μαύρο το σαλβάρι
το κομπολόι πάντοτε δεν ξέχναγε να πάρει.

Δεν έβλεπε πολύ καλά φορούσε τα γυαλάκια
τα στρόγγυλα πούχαν φακούς πάνω απ' τα μουστάκια.

Ήταν κοντός και βάδιζε σιγά με μπαστουνάκι
και πάντα απολάμβανε στριμμένο τσιγαράκι.

Μου άρεσε που άκουα να λέει ιστορίες
χοραταλίκια έξυπνα να λύνει απορίες.

Ένα ωραίο πρωινό ήρθε στο καφενείο
σαν ζαβολιάρης πούμουνα τούκανα εν' αστείο.

Τραβάω την καρέκλα του όταν πήγε να κάτσει
πέφτει και λίγο έλειψε τη μέση του να σπάσει.

Εσέκ ογλού εσέκ μου λέει, αυτό ντε είναι χωρατά
τα σπάω το καφά σου πεζεβένηκη κερατά..

Αυτός ο Χαμηντιελής δεν είναι πια μαζί μας
ούτε τα δύο του παιδιά !...τι κρίμα.
είναι στην μνήμη αρκετών και μέσα στην ψυχή μας.

Στην μνήμη του μπάρμπα Κουμίτα και των παιδιών του Γεώργου
Και Βασιλεία. Η Βασιλεία παντρεύτηκε της μητέρας μου τον αδελφό
Δημήτριο Δελσίζη.

Τάσος Κολοκοτρώνης 8 Απριλίου 2004 Μελβούρνη

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Όταν ήμουνα παιδί μ' άρεσε ο Καραγκιόζης
ο ξυπόλητος, καμπούρης και ο μυταράς γιανγκιόζης (αλλήθωρος)

Σ' όλους τη χαρά σκορπούσε σε μεγάλους και μικρούς
με τ' αστεία του γελούσαν όλοι σαν τους παλαβούς

Κάθε βράδυ στου κυρ Κώστα στη φραγμένη την αυλή
διασκεδάσαν τα παιδάκια του Διαβατά και Αραπλή

Πόσο εύκολα γελούσαν όλοι με τον Καραγκιόζη
βλέποντας τον Βελιγκέκα ξύλο να του εφαρμόζει

Πάντα ήταν πεινασμένος, ψεύτης, κλέφτης και μπατίρης
μέναν όλοι στην καλύβα η Φατμέ κι ο Κολυτήρης

Ο Βεζίρης ο Αγάς πλούσιος και με παλάτι
Κάπου κάπου βοηθούσε τον φτωχό τον μαυρομάτη

Ο Πανούργος Καραγκιόζης έβαζε τον Χατζατζάρη
να μεσολαβεί για εκείνον και να κάνει τον μουντάρη

Ο χωριάτης μπάρμπα Γεώργος με τσαρούχια και με γκλίτσα
όταν θύμωνε μαζί του ξύλο τούριχνε στα ίσα

Ο Ζακυνθινός ο Νιόνιος με καπέλο και με φράκο
έξυπνος και διπλωμάτης όλου έβαζε στο σάκο

Στο πανί το τεντωμένο μ' αναμμένα τα κεριά
οι σκιές του Καραγκιόζη διασκεδάζαν τα παιδιά

Ο μαέστρος καλλιτέχνης πούπεζε τον Καραγκιόζη
ο σκοπός του έργου ήταν ένα μήνυμα να δώσει

Τιμωρούσε μ' ένα τρόπο την κλεψιά και τη ψευτιά
σοβαρά μα και στ' αστεία να μαθαίνουν τα παιδιά

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Πριν λίγα χρόνια έπαθε φίλος από την Σπάρτη
κρίση που όλα έδειχναν πως είχε τον προστάτη.

Με δίχως καθυστέρηση τρέχει στον ντόκτορ Τζώνη.
Well come my dear friend mister Χατζηκατσώνη.

Σ' ένα κρεβάτι πούχε κει αμέσως τον ξαπλώνει
βγάζει το παντελόνι του τα πόδια του διπλώνει
και το μακρύ του δάκτυλο στο πισινό του χώνει.

Ντροπή και πόνο ένοιωσε ταπείνωση μεγάλη
χειρονομία σαν και αυτή δεν θέλει νάχει άλλη

Τάσος Κολοκοτρώνης

Ο ΤΡΑΓΟΣ

Η μικρή η Ελενίτσα άργησε να πάει σχολείο
κι' δασκάλα την πηγαίνει κατ' ευθείαν στο γραφείο.

-Γιατί Ελένη άργησες; Τι ήταν η αιτία.
Είναι η Τρίτη η φορά, κι' αυτά δεν είν' αστεία.

-Κάθε πρωί πήγαινα στον τράγο τις κατσίκες
είναι ο μόνος στο χωριό !....για τούτες τις δουλίτσες.

-Αυτή παιδί μου την δουλειά να την κάνει ο μπαμπάς
που είναι και μεγάλος.

-Ντροπή κύριε διευθυντά!.....Βλέπω πως τη δουλειά αυτή

την κάνει μόν' ο τράγος.

Τάσος Κολοκοτρώνης

Ο ΑΚΟΝΙΣΤΗΣ

Μαχαίρια....Ψαλίδια....όλα τα ακονίζω....ο ακονιστής

Ένας νέος τριγυρνάει μέσ' τις πόλεις τα χωριά
κουβαλάει μία πέτρα και φοράει μια ποδιά

Πάει σ' όλες τις μοδίστρες ν' ακονίσει τα ψαλίδια
για να δει ποιες δεν φοράνε αρραβώνας δακτυλίδια

Θέλει νάβρει μοδιστρούλα να της κλέψει την καρδιά
λίγες αγκαλιές και χάρδια και φιλιά για μια βραδιά

Βρίσκει νέα ζωντοχήρα και τις δίνει δακτυλίδι
τζάμπα τώρα ακονίζει το δικό της το ψαλίδι

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

Ο Ανδρέας Καρακυριάκος

Δύο νεαρές μητέρες από τη Μικρά Ασία
κάνανε οικογένειες στη Νέα Μαγνησία.

Φέραν στον κόσμο δύο παιδιά την ίδια την ημέρα
τον ίδιο χρόνο και λεπτό μα και την ίδια ώρα .

Στο ίδιο μαιευτήριο στο θάλαμο εννέα
στις δεκαεπτά Σεπτέμβρη του είκοσιεννέα .

Η Νικολέτα απέκτησε τον γιο της τον Ανδρέα
κι' Αγγελική , η μάνα μου, εμένα για παρέα .

Οι δύο μας μεγαλώσαμε στη γειτονιά την ίδια
μαζί σχολειό, σ' ένα χωριό, μαζί και στα παιχνίδια .

Φίλες καλές κ' οι μάνες μας μείνανε μέχρι τέλος

το ίδιο κι' ο πατέρας του και ο δικός μου γέρος .

Τον Ανδρέα τον θυμάμαι και την αδελφή του Δέσπω
πάντα στο νου μου έρχονται κι' όλους μπροστά τους βλέπω.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη Αυστραλία

Ο ΒΑΡΔΑΡΗΣ

Ο Βαρδάρης είν' αέρας που φυσάει με μανία
Κάνει πολλές καταστροφές μέσ' τη Μακεδονία

Γεννιέται κι αναπτύσσεται κάπου στη Γερμανία
Μας έρχεται απ' το βορά και τη Γιουγκοσλαβία

Πρώτα περνά απ' το χωριό τη Νέα Μαγνησία
Στη Σαλονίκη σα φυσά τους πιάν' απελπισία

Κάνει ζημιές στα φρούτα και στα λαχανικά μας
Στα σιτηρά και όσπρια μα και στα σπιτικά μας

Μέρος της Σαλονίκης μας έχει το όνομα του
Γιατί εκεί φυσά πολύ με όλη τη καρδιά του

Λίγοι το τραγουδήσανε το ξακουστό Βαρδάρη
Εμείς τον λέμε στο χωριό «Ο διάλογος να τον πάρει»

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

Ο Γιάνκος Λεόντογλου

Στον καφενέ του Πρόδρομου ο Λεόντογλου γλεντούσε
έπινε με τους φίλους του κι' αμανέδες τραγουδούσε.

Τραγούδια του Χαμιντιέ που τόσο αγαπούσε
βγαίνανε μέσ' απ' την καρδιά και τα μοιρολογούσε .

Όταν στα κέφια φτάνανε σπάζαν πιάτα ποτήρια
χορεύανε λεβέντικα όπως στα πανηγύρια .

Φεύγανε για τα σπίτια τους αργά μέσ' το σκοτάδι
στο καφενέ ερχόντουσαν πάλι το άλλο βράδυ.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη

Ο ΜΠΑΞΕΣ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΜΑΡΚΟΥ

Ο Θανάσης Χατζημάρκος από τη Μικρά Ασία
έκανε μπαξέ σπουδαίο μες τη Νέα Μαγνησία

Με γυναίκα την Ανθή και τα πέντε τα παιδιά του
κηπουρός, γεωργός, τεχνίτης, αυτή ήταν η δουλειά του

Ο μπαξές του ήταν δείγμα μιας φιλόπονης δουλειάς
όποιος τύχαινε να πάει το εξακρίβωνε με μιας

Κατά μήκος προς το δρόμο είχε είκοσι συκιές
και μπροστά από το σπίτι δυο πελώριες μουριές

Εκεί ήταν το πηγάδι με το άφθονο νερό
η αντλία με τη LISTER στο σπιτάκι το μικρό

Μ' αυτό πότιζαν τον κήπο και τα δέντρα τα πολλά
το μοτέρ του κελαηδούσε όλη μέρα μια χαρά

Ένα μέγας οπωρώνας ήταν στη σειρά και ίσα
όλα δέντρα οπωροφόρα με τα νόστιμα καίσια

Ήταν πρώτος που έκανε ροδάκινα γιαρμάδες
την αγορά προμήθευα με κάσες εκατοντάδες

Επίσης πρώτος ήτανε φράουλα να παράγει
σε καλαθάκια ειδικά παντού να εξαγάγει

Δεν έλλειπαν απ' το μπαξέ μελιτζάνες και ντομάτες
και ειδικά παρήγαγε στ' Ανά Τσαγίρ πατάτες

Και το χειμώνα άφθονα λάχανα και καρότα
σας λεω και τα πράσα του ήταν από τα πρώτα

Τα καλοκαίρια τα παλιά κατά το μεσημέρι
τον Νίκο πήγαινα να δω με ούζο εις το χέρι

Εκεί ήταν τ' αδέρφια του ο Γιάνκος και Σοφία

ο ντροπαλός Ευάγγελος και η λυγερή Αμαλία

Με πίστη κι αφοσίωση δούλευαν οι εργάτες
ιδίως δυο υπάλληλοι καλοί τους συνεργάτες

Ήταν ο Νίκος ο κουτσός πολύ καλός εργάτης
κι ο Αντρέας ο (Γκαγκάκ) ο γελαστός Καμπασακάλης

Έναν ακόμα είχανε θυμάμαι τελευταίως
Γαλέλο τον φωνάζανε ήταν Μυτιληναίος

Στου Χατζημάρκου δούλευα δεκάδες και δεκάδες
απλόχερα του δίνανε λαχανικά μ' οκάδες

Οι αδελφές τηγάνιζαν μελιτζάνες και πιπέρια
σαλάτες ετοιμάζανε με τα χρυσά τους χέρια

Είναι γνωστό σε όλους μας πως η δική μας ράτσα
δε τρωει τα τηγανιτά εάν δεν έχει σάλτσα

Όλοι μαζί καθόμασταν κάτω από τη σάγια
τρώγαμε γύρω απο τον σοφρά γονατιστοί στα πλάγια

Μέσ' το πηγάδι ρίχναμε πάντα ένα καρπούζι
στο παγωμένο του νερό γινόταν σαν το μπουζί

Τα μεσημέρια όλοι τους αφεντικά, εργάτες
μετά το νόστιμό φαγί το ρίχνανε στις ξάπλες

Το βράδυ όλοι γύριζαν στο σπίτι με το κάρο
το Νίκο πήγαινα να δω για βόλτα να τον πάρω

Η Θεία Ανθή ετοίμαζε φαΐ για μια ντουζίνα
και άλλους τόσους φίλευε μέσα εις την κουζίνα

Μα η ζωή δεν έγινε να μένει πάντα ίδια
μονοπατάκια χωριστά πήραμε σαν τα γίδια

Τα πατρικά τα σπίτια μας τ' αφήσαμε για πάντα
κι όλοι μας ρίζες ρίξαμε αλλού με τα συμβάντα

Ο Νίκος στην Αμερική εγώ στην Αυστραλία
δουλέψαμε πολύ σκληρά και κάναμε φαμίλια

Το ποίημα αυτό το γράφω στον Νίκο και στ' αδέλφια
πως η ζωή μας στο χωριό ήταν γεμάτη κέφια

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003 Μελβούρνη

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΤΕΣ

Όλα τα σπίτια στο χωριό είχαν αυλές μεγάλες
με φούρνους στάβλους κι άλογα κότες και αγελάδες

Οι κότες ζούσανε καλά κι όλες μαζί βοσκούσαν
όταν τ' αυγό τους έφτανε....τρέχαν και το γεννούσαν

Καμιά φορά τα μπέρδευαν τρέχανε σ' άλλο κοτέτσι
και τα αυγά η γειτόνισσα έτρεχε να μαζέψει

Μάλωναν οι γειτόνισσες η Έλλη και η Γιώτα
όπως μαλώνει ο πετεινός να παρ' αυτός την κότα

Βαριές κουβέντες λέγανε για ένα δυο αυγά
πολλές φορές δε στήνανε τρικούβερτο καβγά

Πολύ νωρίς οι πετεινοί άρχιζαν να λαλούνε
σαν ωρολόγια ήσανε το κόσμος να ξυπνούνε

Οι κότες κακαρίζανε φώναζαν τα κοκόρια
σκεπτόμουν πως δεν είχανε καμία στενοχώρια

Ο κόκορας σαν έβρισκε σκουλήκι μέσ' το χώμα
κοντά τις κότες φώναζε τις τάζε στο στόμα

Το σκουληκάκι τόδινε στη κότα που ποθούσε
τη τσάκωνε απ' το λειρί κι ευθείς την καβαλούσε

Σκληρά ο κόσμος δούλευε στους κήπου στα χωράφι
τις Κυριακές τα σφάζανε τα τρώγαν με πιλάφι

Τάσος Κολοκοτρώνης 2002

Ο Κώστας Ραχμανίδης (1928-1994)

*Με τον Κώστα Ραχμανίδη είχαμε καλές φιλίες
συμφωνούσαμε σε όλα δίχως νάχω δυσκολίες.*

*Ήταν πολύ ευγενικός είχε και καλή καρδιά
και γνωριμίες είχαμε από μικρά παιδιά .*

*Οι γονείς του κ' οι παππούδες ήταν γνήσιοι Θρακιώτες
ήρθαν πρόσφυγες και τούτοι και γινήκαν Αραπλιώτες .*

*Όλοι ήταν κηπουροί με μπαζέ πολύ μεγάλο
κάνανε λαχανικά που δεν είχε τέτοιο άλλο.*

*Στο τιμόνι ο μπάρμπα Γεώργος με την Αναστασία
ανάθρεψαν τρία παιδιά με κόπους και αξία.*

*Η Μαρίκα και ο Κώστα με την μικρή Παγώνα
ήτανε πάντα αρωγοί του βίου τον αγώνα .*

*Σπουδάσανε παντρεύτηκαν απέκτησαν παιδιά
γίνανε επιστήμες και με καλή δουλειά.*

*Τα χρόνια όμως τα σκληρά φέρανε την Μαρία
τον σύζυγο και κόρη τους εδώ στην Αυστραλία.*

*Έτσι εδώ βρεθήκαμε στη Μελβούρνη την ωραία
και κάπου κάπου λέμε για τα παλιά παρέα .*

*Κάθε φορά που πήγαινα ταξίδι στο χωριό
απαραιτήτως έπρεπε τον Κώστα να τον δω.*

*Για παρέα και κουβέντα με καφέ και ένα πιστό
ώρες πολλές περνούσαμε σα να πέρναγε λεπτό.*

*Το ενενήντα τέσσερα που πήγα στην πατρίδα
ο φίλος Κώστας «έφυγε» και δεν τον ζαναείδα.*

Τάσος Κολοκοτρώνης- Μελβούρνη

Ο ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ ΛΟΧΙΑΣ

Ένας Γερμανός λοχίας μπήκε μέσ' το καφενείο
Ήταν άνοιξη ωραία έτους του σαράντα δύο
Οι πελάτες είχαν φύγει γιατί ήταν ήδη βράδυ
Και για φωτισμό ο μπαμπάς είχε λάμπα με το λάδι

Όρθιος εκεί στο πάγκο ήταν κάπως λυπημένος
Μίλησε για τα παιδιά του κι ήταν στενοχωρημένος
Είπε στο μπαμπά πως πήρε γράμμα απ' τη Γερμανία
Πως τα δύο τα παιδιά του σκοτωθήκαν στη Ρωσία

Όταν χόρτασε να πίνει κ' ήταν τύφλα στο μεθυσμένος
Βγάζει ξίφος απ' τη ζώνη και του λειοθυμωμένος
*«Σβήσε γρήγορα τη λάμπα γιατί θα σε μαχαιρώσω
Με κατάστρεψε ο Χίτλερ θέλω κάποιον να σκοτώσω»*

Κόντευαν τα μεσάνυχτα κ' η μαμά ανησυχούσε
Κι απ' τη μικρή τη πόρτα μας όλο παρατηρούσε
Τρέχει εις τον Τερζόγλου που ήτανε αυτός
Υπεύθυνος στα λάφυρα των Γερμανών σκοπός

Ως που νάρθει ο κυρ Νίκος ο μπαμπάς έξω τον σέρνει
Το πιστόλι και το ξίφος απ' τη ζώνη του την παίρνει
Τον σηκώνουνε μαζί στη μονάδα τον πηγαίνουν
Τη ζώνη και τον οπλισμό στη μέση του τη δένουν

Την άλλη μέρα απόγευμα κατ' απ' τις ακακίες
Λέγαν τραγούδια δοξασίας λεγαν και μελωδίες
Ανάμεσα σ' όλους αυτούς καθόταν κι ο λοχίας
Δεν ήτανε χαρούμενος ράκος της δυστυχίας

Τον γνώρισ' ο πατέρας μου και πάει να τον κεράσει
Ούζο να πει να ζαλιστεί το πόνο να ξεχάσει
Φεύγει απ' τη παρέα του στο πάγκο πάλι πάει
Θυμήθηκε τι έκανε συγγνώμη του ζητάει

*«Θυμάμαι που δε πλήρωσα θέλησα να σε βλάψω
Η στενοχώρια η πολύ δεν μ' άφησε να κλάψω»*

Βγάζει το πορτοφόλι του το χρέος να πληρώσει
Και το ρολόι του χεριού δώρο να του το δώσει
Όλα του τα αρνήθηκε μ' ευγένεια ο μπαμπάς
Τσουγκρίσαν τα ποτήρια τους γίναν φίλοι ξανάς

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003
Ο Μιχάλης Κουρτίδης

Αυτόν τον φίλο τον καλό όπου βρεθώ και όπου νάμαι
είν' ένας φίλος σπάνιος που πάντα τον θυμάμαι.

Ερχότανε στο σπίτι μας όλο και τακτικά
μαζί ασκήσεις κάναμε στα ακροβατικά.

Επίσης πήγαινα και γώ στο σπίτι το δικό τους
παλιά τραγούδια παίζαμε με το γραμμόφωνό τους .

Τις μέρες που δεν είχαμε δουλειά καμία άλλη
καθόμασταν και παίζαμε ώρες πολλές το τάβλι .

Ο Φώτης Διαμαντόπουλο κι' ο Νίκος Χατζημάρκος
φίλος καλός ο ένας κι' ο άλλος φιλαράκος .

Στην πόλη κατεβαίναμε περνούσαμε ωραία
πηγαίναμε στο σινεμά κ' οι τέσσερις παρέα.

Βόλτες πηγαίναμε μαζί γιορτές και Κυριακές
να δούμε τους γνωστούς και τις ωραίες κοπελιές .

Οι μέρες και τα χρόνια δεν άργησαν πολύ
να έρθουν και να φύγουμε οι τρεις για τη Σχολή

Μένει ο Μιχάλης στο χωριό γιατί είχε μεράκι
να κάνει ζωεμπόριο να γίνει χασαπάκι .

Ήρθε καιρός που πήγαμε όλοι μας στρατιώτες
εθελοντές και κληρωτοί σαν ντόμπροι πατριώτες .

Μετά την αποστράτευση φεύγω στην Αυστραλία
κι' ο Νίκος για Αμερική για μια μακρά πορεία .

Ο Φώτης ήρθε κ' έφυγε κ' αυτός στην Αυστραλία
δεν άντεξε τη ξενιτιά γιατί είχε δυσκολία .

Όλοι μας παντρευτήκαμε «εκάναμεν παιδιά»

ποτέ δεν παρατήσαμε τη μακρινή φίλια .

Όταν επισκεπτόμαστε τον φίλο μας Μιχάλη
φιλοξενία έχουμε μ' ευγένεια μεγάλη .

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη Αυστραλία

Ο Φώτης Διαμαντόπουλος (1929-2006)

*Από τα χρόνια τα παλιά φίλοι και πατριώτες
συμμαθητές, συνάδελφοι, μαζί και στρατιώτες.*

*Μετά την αποστράτευση φεύγω για Αυστραλία
με ακολούθησε κι' αυτός και είχαμε φίλια .*

*Ήρθε με βρήκε κ' ήμουν πρόσφατα παντρεμένος
ευτυχισμένος στη ζωή και στη δουλειά στρωμένος.*

*Μέσ' τη Μελβούρνη έμεινε ο Φώτης ένα χρόνο
δύσκολη βρήκε τη ζωή δεν άντεχε τον πόνο.*

*Βρήκε παρέα χωριανό τον Νίκο τον Σπανίδη
συχνάζανε στον καφενέ για μύρα και παιχνίδι .*

*Έγραψε να τον πάρουνε. Του κάμαν τα χατίρια
αμέσως του εβγάλανε με πλοίο εισιτήρια .*

*Έτσι την εγκατέλειψε ευθύς την Αυστραλία
και στην Ελλάδα δούλεψε ταξί, λεωφορεία .*

*Παντρεύτηκε και έκανε μία καλή φαμίλια
ζούσε και ήταν μια χαρά στη Νέα Μαγνησία.*

*Πριν λίγες μέρες έμαθα τα νέα με πικρία
πέθανε ο Φώτης κι' έσβησε μία καλή φίλια .*

Τάσος Κολοκοτρώνης-Μελβούρνη

Ο ΝΟΝΟΣ ΜΟΥ Ο ΜΕΡΑΚΛΗΣ

Ο Χουρσόγλου Αντώνης του χωριού μας αγωγιάτης
ήτανε νονός δικός μου του μπαμπά καλός πελάτης

Τις γιορτές τις Κυριακές πήγαινε στην εκκλησία
εις τον Άγιο Θανάση πούχαμε στη Μαγνησία

Στο καφενέ τ' απόγευμα ερχόταν να μεθύσει
το χέρι εγώ του φύλαγα και μούδινε μαξίσι

Έπινε ούζο με μεζέ ήτανε χουβαρδάς
για όλους νοιαζόταν καλός κι από καρδιάς

Είχε τραγιάσκα πέτσινη μουστάκι τσιγκελάκι
κι απαραίτητως φόραγε ωραίο γελεκάκι

Ρολόι στο τσεπάκι του με πέντε αλυσίδες
μπορούσε πολύ εύκολα να δέσει δύο γίδες

Στο πέτο είχε το λουλούδι τον λέγαν όλοι μερακλή
οι πρόσφυγες τον ξέραν Αντώνη τσιτσεκλή (λουλουδάτο)

Φορούσε μπότες μακρουλές μαύρες κι αστραφτερές
και μια κιλότα κατιφέ με τσάκες κοφτερές

Σαν ήρθε τόντ' ο πόλεμος γρήγορα όλα αλλάξαν
όλα αυτά που είχανε σαν τα πουλιά πετάζαν

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΑΣ

Ο πλανήτης μας η Γη πηγή ζωής για μας
Όλοι ανήκουμε σ' αυτήν κι όχι αυτή σε μας

Αυτή έχει τη δύναμη να κάνει ο, τι θέλει
Σεισμούς πλημμύρες και φωτιές έχει το πρώτο χέρι

Αυτός μας έδωσε μυαλό σκέψη και λίγη γνώση
Αν δε τον καλοπιιάσουμε όλους θα μας σκοτώσει

Η φύση ο πλανήτης μας αυτός είναι θεός μας
Αυτός έχει τη δύναμη κι όχι συνάνθρωπός μας

Οι άνθρωποι που έφτιαξαν θεούς κάποιους ανθρώπους
Για τ' όνομα του σφάζονται απ' το φανατισμό τους

Αυτοί φτιάξανε ιερείς και άλλους βαθμοφόρους
Το μίσος να καλλιεργούν για να εισπράττουν φόρους

Αν όλοι είχαμε θεό την όμορφη μας φύση
Και αν σ' αυτήν πιστεύαμε θα βρίσκαμε τη λύση

Τάσος Κολοκοτρώνης 2000

Ο Φόνος του θείου μου Μανόλη

Πρόσφυγας λεβέντης ήταν από τη Μικρά Ασία
έκανε οικογένεια στη Νέα Μαγνησία.

Ο Μανόλης ο Χουριέτης από το Χαμιντιέ
γλένταγε με την παρέα στου Αναστάσ' τον καφενέ .

Στην απέναντι γωνιά ήτανε στα κέφια όλοι
είχαν εκεί μαζί τους τον τρελό Καραμανόλη.

Κουβέντες ανταλλάζανε θαρχόντουσαν στα χέρια
εάν δεν τους χωρίζανε θα βγάζαν και μαχαίρια .

Φεύγει αμέσως ο τρελός και πάει στην κυρά του
και της λέει, ο Χουριέτης πρόσβαλε τη φαμελιά του.

«Τι κάθεςαι βρε άτιμε». Του λέει η καλή του
«πάρ' το τσεκούρι απ' εκεί και σπás' την κεφαλή του».

Αρπαξε το τσεκούρι του τού έστησε καρτέρι
όταν στο σπίτι πήγαινε χτύπημα βαρύ του φέρει.

Το δεξί του το αφτί αποκόπηκε τελείως
με το βαρύ το τραύμα του τον έψαχνε ο ίδιος.

Να βρει αυτόν τον άνανδρο μέσ' το βαθύ σκοτάδι
για να τον σφάζει σαν αρνί το άχτι του να βγάλει .

Κατά τα ξημερώματα ,που έκανε και κρύο
τον βρήκανε αναίσθητο οι φίλοι του οι δύο.

Τον πήγανε στην κλινική τα τραύματα να δέσουν
τον πόνο ν' απαλύνουνε και να τον θεραπεύσουν

Σε λίγες μέρες έπαθε μόλυνση στο κεφάλι
πέθανε νέος κι' άφησε θλίψη σ' όλους μεγάλη

Τη θεία μου Κατίνα με τέσσερα παιδιά

και τέσσερα αδέρφια τραύματα μες' τη καρδιά .

Το έγκλημα που έκανε το πλήρωσ' ένα βράδυ
γυρίζοντας στο σπίτι του αργά μες' το σκοτάδι .

Άγνωστος τον σημάδεψε με όπλο και με σφαίρα
μπροστά ει την Κοινότητα .Δεν είδε άλλη μέρα.
Κι' ο γιος του που εντάχθηκε στους ταγματασφαλίτες
την ίδια τύχη είχ' αυτός από τους ΕΛΑΣίτες.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη-Αυστραλία 2007

Αφιερωμένο στα παιδιά εγγόνια δισέγγονα και συγγενείς του Θείου μου
Μανόλη Δελσίζη ή (Χουριέτη) που έφυγε απ' τη ζωή πολύ νέος το 1938
όπως το λεω στο ποίημα μου. Ο φονιάς τιμωρήθηκε με 10 χρόνια φυλακή
Βγήκε όμως έξω επί κατοχής το 1941 με αμνηστία των Γερμανών
.Φονεύθηκε ένα βράδυ του 1944 από άγνωστο μπροστά από το ατελείωτο
κτήριο της Κοινότητας ενώ γύριζε στο σπίτι του από γλέντι κι αυτός .

Ο φουρνάρης

*Ο Ασβεστόπουλος Βασίλης ο φουρνάρης του χωριού
φούρνιζε ψωμιά και είχε μια δουλειά του ποδαριού.
Από τα ξημερώματα άρχιζε τη δουλειά
για να θρέψει τη φαμίλια με τα πέντε τα παιδιά.*

*Η Διαμαντούλα ήτανε η κόρη η μεγάλη
ήταν ωραία κι' έξυπνη που δεν υπήρχε άλλη.*

*Ο Γιάννης ο εργατικός μαζί με τον πατέρα
Δουλεύανε οι δυο σκληρά στο φούρνο όλη μέρα.*

*Ο Παγκράτης με ταλέντομίλαγε σαν δικηγόρος
νόμιζες πως ήταν κι' όλας ένας ογδοντάρης γέρος.*

*Το τρίτο το αγόρι του , τον λέγανε Αντώνη
του άρεσε με τα παιδιά λιγάκι να μαλώνει.*

*Η Μαρίκα η τσαχπίνα με τα ίσια τα μαλλιά
έπαιζε κουτσό και κούκλες και δεν έβγαζε μιλιά.*

*Με τα πέντε τα παιδιά έπαιζα συχνά μαζί
μες' την ίδια γειτονιά πούτανε το μαγαζί.*

*Ο Βασίλης, η μαμά του, με την κυρά Θεοσεφή
και τα πέντε τα παιδιά τους ζούσανε με προσευχή.*

*Με την πίστη στο Θεό, στο Χριστό, στην εκκλησία
ήταν όλ' ευτυχημένοι μέσ' την Νέα Μαγνησία.*

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη- Αυστραλία

Ο ΦΟΥΡΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙΣΙΟ ΨΩΜΙ

Το σπιτίσιο ψωμί που το ζύμωνε η μάνα
ήταν το είδος το «σκληρό» ή απο τη «Μοντάνα»

Στο νερόμυλο πήγαιναν να αλέσουν το σιτάρι
και αλεύρι να το φέρουν να το βάλουν στο αμπάρι

Οι νοικοκυρές ζυμώναν μια φορά την εβδομάδα
και τους φούρνους τους ανάβαν πούχαν στις αυλές αράδα

Τους ανάβαν με πουρνάρια βαμβακόβεργες και χόρτα
πριν φουρνίσουν τα ψωμιά τους ψήγανε τις πίτες πρώτα

Μοσχομύριζε το σπίτι απ' τα φρέσκα τα ψωμιά
τρώγαμε πρώτα τη πίτα με τα σπιτικά τυριά

Οι μαμάδες δεν ζυμώνουν δεν φουρνίζουν πια μαζί
πάνε σε αρτοποιεία ή στο δίπλα μαγαζί

Και ο φούρνος που υπήρχε στου σπιτιού μας την αυλή
τον γκρέμισαν να κάνουν πάρκινγκ για τα ΙΧ

Τάσος Κολοκοτρώνης 2000

Οι συμπέθεροι

Ο Καγιαλής ο Γιαννακός με την κυρά Μαρίτσα
κι ο Γιαννακός Ζαμπούνογλου με την κυρ' Αμαλίτσα
πρόσφυγες όλοι ήρθαν δίχως καμιά βαλίτσα.

*

Ήρθαν απ' τον Χαμιντιέ απ' την Μικρά Ασία

και σπιτικά ανοίξανε στην Νέα Μαγνησία.

*

Οι δύο γέροι φόραγαν σαλβάρια , σαρικάκι
κάλτσες δεμένες με κλωστή κι όμορφο γελεκάκι
μουστάκι είχαν ζηλευτό στριμμένο τσιγκελάκι
κάπνιζαν πίπα και στριφτό πίναν και το ουζάκι.

*

Στον καφενέ μας έρχονταν οι Γιαννακό εφέδες
ζητούσαν και τους έφτιαχνα τους σεκερλή γκαϊφέδες.

*

Η τύχη έτσι τόφερε αυτοί οι δύο γέροι
και οι καλές γυναίκες τους να γίνουν συμπεθέροι.

*

Ο Πανιωτάκης Καγιαλής με την γλυκιά Μαρία
έκαναν γάμο όμορφο μ' όλα τα μεγαλεία
κι αγαπημένοι ζήσανε με την γιαγιά Αμαλία.

*

Ώραιοις γάμος έγινε π' ακόμα τον θυμάμαι
σαντούρι ούτι και βιολιά παίζαν για να γλεντάνε.

*

Δεν πέρασε πολύς καιρός που έβαλαν στεφάνι
και ο θεός τους χάρισε την Χρύσα και τον Γιάννη.

*

Δύσκολα χρόνια ήρθανε, πόλεμος, κατοχή
καλά τα καταφέρανε σ' αυτήν την εποχή.
Τα χρόνια κύλησαν γοργά πάντα με δυσκολία
μα τα παιδιά τους τα 'στειλαν σ' ανώτατα σχολεία .

*

Με τη σειρά τους και αυτά κάναν καλές φαμίλιες
εγγόνια και δισέγγονα χάρισαν στους παππούδες.

*

Το ποίημα αυτό το έγραψα ω φίλοι μου καλοί
για τον Σεϊτάν τον Γιαννακό και για τον Καγιαλή.
για τα παιδιά κι εγγόνια τους που έγιναν πολλοί
εύχομαι καλή πρόοδο σ' όλη τους την ζωή.

*

Συχνά στο νου μου έρχονται όλοι οι χωριανοί
παρ' όλο που εγέρασα σε χώρα μακρινή.

*

Στον Γιάννη και Ελένη χαρίζω αυτό το ποίημα
για την καλή φιλία τους και για αγάπης δείγμα.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη 10 Ιουνίου 2004 Αυστραλία

ΟΙ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

Ο Χουρσόγλου Αντώνης κι ο Αντώνιος Τσακίρης
ήτανε αραμπατζήδες κι ο καθένας νοικοκύρης.

Στ' Αραπλή και Ντουντουλάρ ήτανε οι αγωγιάτες
δουλεύανε πολύ σκληρά ήταν καλοί εργάτες.

Τα καφενεία γύριζαν και τα παντοπωλεία
κι απ' όλα τα αφεντικά παίρναν παραγγελία.

Να φέρουν εμπορεύματα σ' όλα τα μαγαζιά
που προμηθεύαν τρόφιμα στα δύο τα χωριά.

Πριν φύγουν από το χωριό πηγαίναν στου Σαρρή
μπάλες βαμβάκι φόρτωναν πούταν πολύ βαρύ.

Στην Σαλονίκη πήγαιναν οδό Μοναστηρίου
εκεί πια ήτανε δουλειά του εκκοκκιστηρίου.

Όταν τελειώναν την δουλειά που κάναν με μεράκι
στο καφενέ του Πρόδρομου πηγαίναν για ουζάκι.

Ζούσαν σε μία γειτονιά κάτοικοι ίδιου δρόμου
ήτανε όλοι συγγενείς και φίλοι του Προδρόμου.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη 30-4-2004

Οι σχολικές εκδρομές

*Τα παιδικά τα χρόνια μας ήταν πολύ ωραία
μέχρι που ήρθ' ο πόλεμος παίζαμ' όλοι παρέα.*

*Με το σχολειό πηγαίναμε την άνοιξ' εκδρομές
γύρω απ' το νερόμυλο πούχε πολλές ιτιές.*

*Και το λιβάδι στην πλαγιά περίπου ένα μίλι
χαλί η παπαρούνα κι' άφθονο χαμομήλι.*

*Όλοι μαζί χαιρόμασταν των λουλουδιών τα κάλλη
και με χαρά τα κάναμε στεφάνι στο κεφάλι.*

*Το μεσημέρι στρώναμε στα χόρτα τις κουβέρτες
και την τροφή μας βγάζαμε μέσα απ' τις πετσέτες.*

*Τα φαγητά μας ήτανε ,αυγά, τυρί, ελιές
ψωμί πλαστό, ντομάτα και νερό απ' τις πηγές.*

*Όλα αυτά σταμάτησαν και ξαφνικά για πάντα
όταν ήρθε ο πόλεμος τον Οκτώβρη του σαράντα.*

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη Αυστραλία

ΟΙ ΤΖΑΜΠΑΖΗΔΕΣ

Το τζαμπαζλίκι ήτανε δουλειά του ποδαριού
το κάναν δύο πούτανε άνθρωποι του χωριού.
Από τους δύο τζαμπάζηδες ένας ήταν και πρώτος
ο Πρόδρομος Ντουρμούσογλου ο γιαλαντσή ο Πρόδος.

Ήταν πελάτης τακτικός κι αυτός του καφενέ μας
και τα μανσάλια πούλεγε δεν πίστευε κανένας.
Πάντα καφέ παράγγελνε εγώ να του το κάνω
ζήταγε τρεις κουταλιές ζάχαρη να του βάνω.

Τα βράδια πάντα ήθελε ούζο να του σερβίρω. Κι έλεγε!.....
Ντολντούρ μπρε πεζεβένκογλου μη πιάσω και σε δείρω.
Ο άλλος ήταν ο Αντίτς, κοινώς Ορτέκ Αντρέας
γερά ποτήρια ήτανε και φίλοι της παρέας.

Γύριζαν όλα τα χωριά σπίτια και καφενεΐα
να βρουν ζώα για πούλημα να βρουν και πελατεΐα.
Βρίσκανε τον αγοραστή κι αυτόν που θα πουλούσε
να κάνουν το αλις-βερΐς καθ' ένας τους μπορούσε.

Τα παζαρλίκια τάκαναν πάντα στα καφενεΐα
με ένα λόγο της τιμής και μία χειραψΐα

δίχως να κάνουνε χαρτιά κλείναν την συμφωνία.

Παραγγελίες δίνανε μετά στον καφετζή
να πιουν κρασί η ούζο παρέα όλοι μαζί.

Τάσος Κολοκοτρώνης 3 Μαΐου 2004 Μελβούρνη

Οι βεγγέρες

Θυμάμαι τους χειμώνες και χιονισμένες μέρες
οι πρόσφυγες γυναίκες πήγαιναν για βεγγέρες.

Μιλούσαν για την προσφυγιά ,γι' αυτούς που είχαν χάσει
χρόνια τους περίμεναν μ' αυτοί δεν είχαν φτάσει .

Θυμόντουσαν τα σπίτια τους και τα νοικοκυριά τους
που φύγαν και τα άφησαν και ήταν μακριά τους .

Κάθε φορά που κάνανε καφέ μέσ' το μαγκάλι
πολλά φλιτζάνια έβλεπε μία γιαγιά μεγάλη.
Σ' όλες τη μοίρα έλεγε έτσι για να χαρούνε
να την καλέσουνε ξανά καφέ μαζί να πιούνε.

Οι άντρες όλοι πήγαιναν πάντα στον καφενέ
παίζαν χαρτιά κουβέντιαζαν και πίναν ούζο ρεφενέ.
Πριν φύγουν όλοι πίνανε για το δρόμο μια γουλιά
ν' αναπαυθούν να κοιμηθούν να πάνε πάλι στη δουλειά.

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη Αυστραλία

ΟΙ ΚΑΛΑΪΤΣΗΔΕΣ

Οι νοικοκυρές θυμάμαι τότε τα παλιά τα χρόνια
τα ταγιά και κατσαρόλια τα' χαν όλα μπακιρένια
Οι γυναίκες κάθε χρόνο τάπαιρναν όλα μαζί
τάδιναν να τα γανώσουν σε πλανόδιο καλαϊτζή

Τα γανώματα τα κάνανε οι τεχνητές Ηπειρώτες
κι η δουλειά που κάνανε τότε ήτανε από τις πρώτες
Με τα πόδια και τα χέρια και με άμμο τα γυαλίζαν
κάρβουνα μέσ' στο μαγκάλι για ν' ανάψουνε φουσούσαν

Όταν άναβ' η φωτιά τους, λιώναν αρκετό καλάι
με βαμβάκι το αλείφαν μέσα έξω και στο πλάι

Όταν τέλειων' η δουλειά τους ήταν όλα σα καινούρια
έτοιμε να μαγειρέψουν ρύζι, πίτες και κουλούρια

Τώρα αυτοί οι καλαϊτζήδες δεν υπάρχουν πουθενά
μες τη μνήμη μας θα μείνουν δεν θα έρθουνε ξανά

Τάσος Κολοκοτρώνης 15-3-2003

ΟΙ ΚΟΡΙΟΙ

Θυμάμαι επί κατοχής πήγα σε φροντιστήριο
δωμάτιο μου βρήκανε πούταν σαν κρατητήριο

Ήταν δίπλα στην Καμάρα τέρμα στην οδό Τσοφλή
το παλιόσπιτο της θειας μου ήταν όλο με κοριοί

Η δασκάλα εξαδέλφη μου edίδασκε τ' αρχαία
κι εγώ δεν ήξερα καλά τη γλώσσα μας τη νέα

Μου μάθαινε πως «Λύκος διώκει αμνό»
πως ο αμνός κατέφυγε μέσα σ' ένα Ναό

Γλίτωσε απ' το λύκο που μπήκε στο Ναό
τον πιάσαν οι παπάδες τον κάνανε σουβλιστό

Τα βράδια όταν πήγαινα να κοιμηθώ λιγάκι
όλ' οι κοριοί σε δυο λεπτά φεύγανε πια χορτάτοι

Το σώμα μου κοκκίνιζε σα νάχα ιλαρά
ένιωθα σαν ψωριάρης δεν είχα τη χαρά

Τρεις εβδομάδες άντεξα στο δράμα των κοριών
κλαίγοντας είπα στους γονείς
«Καλύτερα αγράμματος με δάγκωμα σκυλιών
και όχι αιμοδότης των βρώμικων κοριών

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

ΟΙ ΠΑΠΑΤΣΗΔΕΣ

Μέρες δύσκολες πολέμου ήταν χρόνια κατοχής
Πείνα φτώχεια ανεργία τα κακά της εποχής

Η χώρα μας υπόφερε ιδίως η Αθήνα
Μικροί μεγάλοι γέροντες πέθαιναν απ' τη πείνα

Το ίδιο δε συνέβαινε και στη Θεσσαλονίκη
Να ζήσουν μάχη δίνανε στα πλάτη και στα μήκη

Όλοι θελαν να βουλευτούν να είναι τσαμπατζήδες
Και κάποιοι εξυπνότεροι κάναν τους παπατζήδες

Οι παπατζήδες έκαναν επάγγελμα του δρόμου
Δουλεύανε παράνομα και ήταν εκτός νόμου

Ο παπατζής είχε μαζί έναν αβανταδόρο
Και κάπου κάπου έβαζε και ένα τσιλιαδόρο

Ο ίδιος πάντα έκρυβε κάτω απ' το σακάκι
Ένα μικρό που δίπλωνε ξύλινο τραπεζάκι

Σε δρόμους και σε αγορές με τους πολλούς διαβάτες
Το τραπεζάκι άνοιγε προσέλκυε χωριάτες

Αρχή να παίζει έκανε με τον αβανταδόρο
Πάντα αυτός τον κέρδιζε του έδινε και δώρο

Οι παπατζήδες είχανε τρία χαρτιά φιγούρες
Μία φιγούρα ο παπάς και δύο οι κορούλες

Τα έριχνε ταχύτατα τους παίχτες να μπερδέψει
Εδώ παπάς εκεί παπάς τα χρήματα να κλέψει

Όταν το θύμα έχανε του παίρναν τα λεφτά
Αν όμως έβρισκε παπά έφευγαν όλοι στα κλεφτά

Φωνάζοντας στα ψέματα έρχεται η αστυνομία

Έτσι ζούσε ο παπατζής μέσ' τη παρανομία

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Στο σταθμό Λαχανοκήπων μετά απ' την κατοχή
Λάφυρα πολλά αφήκαν φεύγοντας οι Γερμανοί
Όλοι έτρεχαν να πάρουν ο, τι έβρισκαν μπροστά τους
Νόμιζαν ότι ανήκαν κι όλα αυτά ήταν δικά τους

Αποθήκες με σιτάρια, λάδια, όσπρια, ξυλεία
Πυρομαχικά ποικίλα όλοι τρέχανε για τη λεία

Με το Νίκο Χατζημάρκο ξεκινάμε ένα πρωί
Να αδειάσουμε οβίδες αγηφώντας τη ζωή
Σ' ένα ανοιχτό βαγόνι ήταν μερικοί μας φίλοι
Σπάναν κάσες με κασμάδες με λοστούς και κατσαβίδι

Παρατήρηση τους κάνω να μη σπάνουν τα κασόνια
Μη χτυπήσουν τις οβίδες πούσανε για τα κανόνια
Μας μιλήσαν θυμωμένα και μας είπανενα παμε.....
Παίρνουμε τα πράγματά μας κατά το Σταθμό τραβάμε

Δίπλα από το Σταθμό εκεί ήταν το υδραγωγείο
Για να δούμε τι είχε μέσα ανεβήκαμε κ' οι δύο
Βλέπουμε μια αλυσίδα σε πλωτήρα που δε πλέει
Μ' ένα δείκτη από έξω (δεν έχει νερό να λει)

Έδειχνε να είναι άδειο δίχως μια σταλιά νερό
Εκεί κάτω ο πυθμένας ήταν κάπως βρωμερό
Είδα όμως κάτι και στο φίλο Νίκο λεω...»Κάτι είδα»
«Ξέρω ρε» μου λει «εννοείς την αλυσίδα»:

Κλέβουμε την αλυσίδα και το βάζουμε στα πόδια
Στις γραμμές είχε καρότσι και με αρκετά εμπόδια
Σπρώχνουμε το καροτσάκι και για το χωριό τραβάμε
Γρήγορα απ' το βαγόνι που ήταν τα παιδιά περνάμε

Μόλις φύγαμ' αρκετά έκρηξη μεγάλη ακούμε
Όλα τα πέντε τα παιδιά καθόλου πια δε ζούνε

Ένα από τα παιδιά ήταν και ο φίλος μου Βαγγέλης Γ. Προδρόμου

Τάσος Κολοκοτρώνης 2002 Μεμβούρνη

ΤΟ ΤΡΑΜ ΚΑΙ Η ΣΚΑΛΟΜΑΡΙΑ

Παλιά Θεσσαλονίκη μου με τον Θερμαϊκό
Κάστρα, Ντεπό, Καμάρα και με τον Πύργο το Λευκό
Πριν σβήσουν απ' τη μνήμη μου κάτι μικρά συμβάντα
Σκέφτηκα να τα γράψω εδώ να μείνουνε για πάντα

Τα τραμ λίγο θυμήθηκα κι ήθελα να σας πω
Απ' το Βαρδάρη πήγαινα στο Χιρς και στο Ντεπό
Όταν πρωτόβαλαν τα τραμ μέσ' τη Θεσσαλονίκη
Τη χρήση μόνο έκαναν αυτοί με χαρτζιλίκι

Οι πρόσφυγες σαν έφτασαν απ' τη Μικρά Ασία
Στα τραμ δεν τους εβάζανε κ' ήταν απελπισία
Προσέχανε τα ρούχα τους πούταν κουρελιασμένοι
Άλλη γλώσσα μιλούσανε κ' ήταν δυστυχισμένοι

Κυρίες με τις φορεσιές της αριστοκρατίας
Τους πρόσφυγες τους βλέπανε σαν όντα αμαρτίας
Όσοι δεν είχανε λεφτά να βγάλουν εισιτήριο
Βαδίζανε χιλιόμετρα πούταν γι αυτούς μαρτύριο

Μικροί μεγάλοι άρεσαν να είναι τσαμπατζήδες
Σκάλωναν έξω απ' το τραμ σα νάταν χιμπατζήδες
Αν κάποιος τότε πήγαινε καβάλα τζαμπαρία
Όλοι λέγαν «Ο κερατάς κάνει σκαλομαρία»

Κι εγώ σα νέος έκανα τέτοια παρανομία
Κρατούμενος ρε βρέθηκα μέσ' την Αστυνομία
Κι άλλους κρατούσανε εκεί όλοι πιτσιρικάδες
Θελαν να τιμωρήσουνε εμάς τους μασκαράδες

Έναν έναν μας έπαιρναν με άγρια ματιά
Κι ο αστυνόμος έστριβε με δύναμη τ' αυτιά
Από το τμήμα φεύγοντας πριν πούμε το «Αντίο»
Ο ενωμοτάρχης έριχνε από σφαλιάρες δύο

Ξανά σε τραμ δεν σκάλωσα να πάω κάπου τζάμπα
Το βάδισμα προτίμαγα όταν δεν είχα φράγκα

(Η σκαλομαρία βγήκε από το σκάλωμα στο τραμ)
Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Ο μπαμπάς μου στο χωριό είχε ένα καφενείο
πάντα τον βοηθούσα πήγαινα και σχολείο
Στο σχολείο της Σαλονίκης το Γυμνάσιο το τρίτο
ήταν τότε κατοχή και δεν άξιζε για ζήτω

Μια φορά την εβδομάδα μου παράγγελνε να πάρω
ούζο απ' τον Πετρακάκη και να έρθω μ' ένα κάρο

Ήτανε το καλοκαίρι έτους του σαράντα δύο
μ' έστειλε να φέρω ούζο όταν φύγ' απ' το σχολείο

Εγώ σκέφτηκα να πάω κάτω εις το Λευκό Πύργο
ν' απολαύσω ένα μπάνιο πριν για το χωριό να φύγω

Συναντάω ένα φίλο έτσι τώρα και οι δύο
κολυμπάμε εκεί πέρα δίχως νάχουμε μαγιό

Παίρνω φόρα απ' τη σκάλα και βουτάω στο νερό
πέφτω όμως σαν οβίδα πάνω σ' ένα νεαρό

Κόντεψα να το σκοτώσω, το κεφάλι μ' είχε σπάσει
με βρίζει ο μαντράχαλος και πάει να με πιάσει

Κολύμπι κάνω γρήγορα να πάω προς το φίλο
με πιάνει ρε ο κερατάς με μαύρισε στο ξύλο

Παίρνω τα ρούχα ευθύς και πάω για να φύγω
με ξαναπιάνει άλλη μια με δέρνει κι' άλλο λίγο

Τα ρούχα απ' τα χέρια μου τα παίρνει τα πετάει
μέσ' τα νερά ο άχαρος με βλέπει και γελάει
Φτάνω στο σπίτι πια αργά θαλασσοτσακισμένος
με δέρνει κι ο πατέρας μου που ήταν θυμωμένος

Τα ρουχα απ τα χερια μου τα περνει τα πεταει
μεσ τα νερα ο αχαρος με βλεπει και γελαει
Φτανω στο σπιτι πια αργα θαλασσοτσακισμενος

με δερνει κι ο πατερας μου που ηταν θυμωμενος

Τότε η καλλίτερη πλαζ της Θεσσαλονίκης ήταν στο Λ. Πύργο
με αποδυτήρια και αποχωρητήρια ένα παλιό μεταλλικό τούρκικο
καράβι αραγμένο στη στεριά από το 1912

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003
ΤΟ ΜΑΓΚΑΛΙ

Κάθε χρόνο το χειμώνα δεν υπήρχε λύση άλλη
Ευλοκάρβουνα απο γύφτους παίρναμε για το μαγκάλι

Λίγα κάρβουνα στο κέντρο μέσ' το τρίποδο μαγκάλι
Και με φλόγα από दाδί έτοιμο φωτιά να πάρει

Το φυσούσε ο βαρδάρης με μανία δυνατά
Και τα κάρβουνα ανάβαν γρήγορα στα πεταχτά

Σπίθες φεύγανε χιλιάδες μοιάζαν σαν βεγγαλικά
Τι χαρά να βλέπουν είχαν δύο ματάκια παιδικά

Η μαμά μου κι η γιαγιά μ' έστελναν να πάω έξω
Το μαγκάλι να τους φέρω και μετά να πα να παίξω

Μέσ' την κάμαρα το βάζαν τ' αναμμένο το μαγκάλι
Άνοιγαν κι οι δύο τα πόδια σα να τόχαν στην αγκάλη

Τέντωναν και τις παλάμες να ζεστάνουνε το χέρι
Το ψωμί φέτες το κόβαν με το κοφτερό μαχαίρι

Έβαζαν τη μασιά επάνω και τις κάνανε βρυγανιές
Τις άλειφαν βουτυράκι μέσες άκρες και γωνιές

Γύρω από το μαγκάλι έλεγαν για τη προσφυγιά
Άκουα τις ιστορίες μου πληγώναν την καρδιά

Χρόνια πολλά περάσανε κι ακόμα τα θυμάμαι
Τη θύμηση μου έγγραφα και ήσυχα κοιμάμαι

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Στο δικό μας το χωριό μέχρι και την κατοχή
Σ' αθλητισμό δεν είχαμε καμιά συμμετοχή

Ποδόσφαιρο αν παίζαμε ήτανε στις αυλές
Η μπάλα ήταν πάνινη δεμένη με κλωστές

Παπούτσια ποδοσφαιρικά κανένας δε φορούσε
Ο κάθε εις ξυπόλυτος πολύ καλά κλωτσούσε

Τις Κυριακές απόγευμα παιδιά που δε δουλεύαν
Αν οι γονείς τους τ' άφηναν να παίζουν τότε τρέχαν

Εγώ ήμουν ο αρχηγός και έκανα κουμάντο
Σ' ομάδες του εχώριζα και πάντα είχ' αβάντσο

Έπαιρνα τους καλύτερους και έκανα ομάδα
Σε κάθε ματς εβάζαμε τα γκολ με την αράδα
Θυμάμαι εν' αντίπαλο μικρόσωμο κεφάλα

Με μάρκαρε και άρπαξε στο πι και φι τη μπάλα .

Έβρισα τον αντίπαλο με το μικρό το σώμα
Μου δίνει δύο κεφαλιές με ξάπλωσε στο χόμα

Πάντα θυμάμαι το μικρό το Κώστα τον κεφάλα
Που ήταν απ' το Διαβατά δεν κάνω τέτοια άλλα

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003

ΤΟ ΡΟΧΑΛΙΤΟ

Από μικρός γεννήθηκα πολύ να ροχαλίζω
αυτούς που ήταν κοντά όλους να εκνευρίζω
Το βράδυ όταν πήγαινα να πα' να κοιμηθώ
πολλοί πελάτες έφευγαν απ' το ροχαλητό

Το σπίτι ήταν κολλητό μ' αυτό το καφενείο
κι ο θόρυβος ενόχλαε μονάχα κάνα δύο
«Ρε Πρόδρομε» του λέγανε στο νευρικό πατέρα
«Ο γιος σου πάλι άρχισε δε πάει πάρα πέρα

Σαν σίφουνας ερχότανε λίγο πολύ πιωμένος
«Ρε πεζεβέγκη σκάσε πια» Φώναζε θυμωμένος
«Βαρέθηκαν να σε ακούν εσένα να ουρλιάζεις
τσατάλι για το στόμα σου έκανα για να βάζεις
νάχεις το στόμα ανοιχτό καλή ανάσα νάχεις
να σταματήσει το κακό και για να μη μας σκάσεις

Τα χρόνια όμως πέρασαν ήρθε μια εποχή
γράφτηκα σαν οικότροφος στη Γεωργική Σχολή
Σαράντα δύο μαθητές μέσα σ' έναν κοιτώνα
εγώ γωνία διάλεξα όπως και στο στρατώνα

Τους άφηνα να κοιμηθούν πρώτα όλοι οι άλλοι
κι άρχιζα το ροχαλητό με προσοχή μεγάλη
Δίπλα παρέα ήτανε ο Νίκος Χατζημάρκος
όταν ροχάλιζα πολύ γινότανε σαν δράκος

Πηδούσε στο κρεβάτι μου και πάνω εις το σώμα
τις βρώμικες τις κάλτσες του τις έχωνε στο στόμα
Άλλα παιδιά πετούσανε παπούτσια και τσιρίζαν
κι 'άλλοι να κάνουν θόρυβο συνέχεια σφυρίζαν

Σιγά σιγά συνήθισαν το πήρανε χαμπάρι
πως όλα τα ροχαλητά είναι της φύσης χάρη
Αργότερα στο στράτευμα σε θάλαμους στρατώνων
ακούγονταν ροχαλητά σαν γκάνιτες των Σκοτσέζων

Παράπονα αν κάνανε τότε οι στρατιώτες
τους γράφαν στα τεφτέρια τους σαν Έλληνες προδότες
Οι διπλανοί ανέχονταν λίγο να ροχαλίζω
έμενα λίγο άυπνος να μη τους εκνευρίζω

Μα κάπου κάπου άρχιζα φυσούσα σαν μπουρίνι
πολλοί ίσως νομίζανε πως σφάζανε γουρούνι
Όταν όμως παντρεύτηκα τη νεαρή Χριστίνα
ροχαλητό δεν άκουε και αισθανόμουν φίνα

Απ' τη δουλειά γυρίζαμε αργά και κουρασμένοι
βαριά κ οι δυο κοιμόμασταν στα όνειρα παρμένοι
Περνούν τα χρόνια γρήγορα και η ζωή αλλάζει

κι ο τρόπος της συμβίωσης άλλους κανόνες βάζει
Ροχαλητό κι ενόχληση έχουνε όλα όρια
σε χωριστά δωμάτια κοιμόμαστε πια χώρια

Κ οι δυο απολαμβάνουμε τον ύπνο του δικαίου
και το θεό δοξάζουμε στον κόσμο του ωραίου

Τάσος Κολοκοτρώνης 2003 Μελβούρνη

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Ο τόπος που γεννήθηκα, η Νέα Μαγνησία
Ήταν χωριό παράδεισος μ' όλη τη σημασία
Το κτίσαν για τους πρόσφυγες απ τη Μικρά Ασία
Ήταν αυτοί που γλίτωσαν των Τούρκων τη μανία

Για χρόνια υποφέρανε μα με σκληρή δουλειά
Λιβάδια ξεχερσώσανε γυναίκες και παιδιά
Από το μηδέν αρχίσανε νοικοκυριά ανοίξαν
Παιδιά κι εγγόνια απέκτησαν τον πόνο τους τον πνίξαν

Όλοι μαζί δουλεύανε με ζήλο και μεράκι
Τρώγαν φρέσκα λαχανικά πίναν πηγής νεράκι
Ο τόπος ήταν έφορος κι όλοι καλλιεργούσαν
Ωραία ζαρζαβατικά στην αγορά πουλούσαν

Είχανε κάρα κι άλογα μοσχάρια κι αγελάδες
Μ' αγάπη φρόντιζαν γι αυτά ήταν σ' όλα προστάτες
Το βράδυ μετά τη δουλειά γύριζαν στο σπιτάκι

Στον καφενέ κατέληγαν για ούζο και κρασάκι

Ο καφενές του Πρόδρομου που ήταν σα Βουλή
Πίνανε κουβεντιάζανε πέρνα και συμβουλή
Αργά πριν απ' τις δώδεκα φεύγαν να ξαποστάσουν
Την άλλη μέρα απ' την αρχή δουλειά ξανά να πιάσουν

Τις Κυριακές δε ξέχναγαν να παν στην εκκλησιά
Μια προσευχή να κάνουν νάχουν καλή σοδιά
Καλά τα χρόνια πέρναγαν μέχρι και το σαράντα
Μα στις 28 τ' Οκτώβρη ήρθαν στραβά τα πάντα

Τον πόλεμο μας κήρυξαν ξάφνου οι Ιταλοί
Κ' οι μήνες που ακολούθησαν δεν ήτανε καλοί
Έξι μήνες δε πέρασαν ήρθανε οι Ναζί
Τη χώρα μας σκλάβωσαν και το λαό μαζί

Τέσσερα χρόνια κατοχή πείνα και δυστυχία
Όλοι τους πολεμήσαμε με πείσμα και μανία
Ήρθε καιρός που τέλειωσε η δόλια κατοχή
Όλοι λέγαν ανέτειλε μια νέα εποχή

Δεν πέρασε πολύς καιρός και για μικρή αιτία
Αλληλοσκοτωθήκαμε για μια πενταετία
Όλος ο κόσμος θάλεγε«Οι έλληνες οι βλάκες
Φαγώνονται σαν τα σκυλιά, είναι όλοι μαλάκες»

Όταν πια καταλάβαμε δεν ήμασταν εντάξει
Μπήκαν στη μέση οι δυνατοί μας έβαλαν σε τάξη
Μετά αυτό το πατηρτί που είχε αίσιο τέλος
Κάποια χαρά πια ένοιωσε ο νέος και ο γέρος

Όλοι ρίχτηκαν στη δουλειά και άλλοι φεύγαν έξω
Τη ξενιτιά προτίμησα μονά ζυγά να παίξω
Η χώρα που θα πήγαινα ήταν η Βραζιλία
Μα η τύχη έτσι τόφερε ναρθώ στη Αυστραλία

Δοξάζω πάντα το θεό πού ήρθα σ' αυτή τη χώρα
Μου έδωσε ότι ήθελα μέχρι αυτή την ώρα
Υγεία οικογένεια δυο κόρες εξ εγγόνια
Χώρα ευλογημένη νάναι καλά αιώνια

Τάσος Κολοκοτρώνης 2000

Η Μαμάκα μου

Η δική μου η μαμάκα
μ' έστελνε σχολειό με σάκα.

Πούχε μέσα δυο βιβλία
γι ανάγνωση και ιστορία .

Εγώ ποτέ δε διάβαζα
και με τους φίλους έπαιζα .

Μου έβαζαν μηδενικά
του σχολειού τ' αφεντικά

Μου τραβούσανε τ' αυτιά
και στα χέρια δυο ξυλιά .

Όταν μάθαιν' η μαμάκα
μ' έλεγε «γρουσουζή, βλάκα».

Πήγαινα και την φιλούσα
γιατί πολύ την αγαπούσα
και συγχώρεση ζητούσα..
και μετά πια μελετούσα

*Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη*

